

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D. J.**

uniewinnionego z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w dniu 27 marca 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 7 listopada 2023 r., sygn. akt VII Ka 655/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach

z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt III K 648/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. J. został oskarżony o to, że w okresie od 28 sierpnia 2013 roku do 12 stycznia 2015 roku, w K. przy ul. C., pełniąc funkcję [...] Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego nr [...] Ś., a po zmianie nazwy Szpitala w K., będąc zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi wyżej wskazanego szpitala, na podstawie aktu powołania na stanowisko z dnia 1 marca 2010 roku, nie dopełnił ciężących na nim obowiązków i nadużył udzielonych mu uprawnień, w ten sposób, że doprowadził do zawarcia w dniu 28 sierpnia 2013 roku

przez Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny nr [...] Ś. ze Spółką E. Sp. z o.o. umowy najmu pomieszczeń w budynku tzw. „K. ” należącego do Ś., a pozostającego w dyspozycji Szpitala, a następnie w dniu 12 stycznia 2015 roku w imieniu Szpitala zawarł ze spółką E1 Sp. z o.o. (uprzednio pn. E. Sp. z o.o.) porozumienie w sprawie rozwiązania wyżej wymienionej umowy najmu i rozliczenia nakładów, na warunkach niekorzystnych dla Szpitala, przez co wyrządził szkodę w majątku majątkową wielkich rozmiarów w majątku Szpitala w K. w kwocie 699.132,07 złotych, tj. o czyn z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2023 roku, sygn. akt III K 648/22, Sąd Rejonowy Katowice - Wschód w Katowicach uniewinnił oskarżonego D. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego D. J. kwotę 9840 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów procesu związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru.

Od powyższego wyroku oskarżyciel publiczny wniósł apelację. Wyrokiem z dnia 7 listopada 2023 roku Sąd Okręgowy w Katowicach, sygn. akt VII Ka 655/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego D. J. kwotę 1008 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów procesu.

Kasację od tego orzeczenia wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej w Gliwicach del. do Prokuratury Krajowej zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak jakiegokolwiek rozpoznania zarzutu dotyczącego zignorowania przez Sąd I Instancji wiążących wskazań Sądu odwoławczego, tj. art. 167 k.p.k. i art. 366 k.p.k. i art. 442 § 3 k.p.k. zawartego w apelacji, w sytuacji gdy Sąd II instancji miał obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji, a powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tego zarzutu Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i uchylić zaskarżony wyrok w całości;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez brak

właściwego i rzetelnego rozpoznania wszystkich zarzutów zawartych w apelacji dotyczących niedopuszczenia uzupełniającej opinii biegłego i jednoczesnego oparcia wyroku o opinie prywatne, tj. zarzutów z art. 193 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 339 § 3 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2, art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - w sytuacji gdy Sąd II instancji miał obowiązek merytorycznego i należytego rozpoznania wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, a nie jedynie lakonicznego ich opisanie; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i uchylić zaskarżony wyrok w całości;

3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niezasięgnięcie przez Sąd Okręgowy opinii biegłego albo biegłych w sytuacji, gdy stwierdzenie w jakiej kondycji finansowej E. sp. z o.o. znajdowała się w 2014 r. i 2015 r. w kontekście możliwości płatniczych związanych z ewentualnym procesem sądowym o zapłatę kwoty 699.132,07 zł miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymagało wiadomości specjalnych; a samodzielne ustalenie przez Sąd Okręgowy tej okoliczności nastąpiło z naruszeniem art. 193 § 1 k.p.k. i skutkowało ustaleniem tych okoliczności w sposób dowolny, co mogło rzutować na ocenę strony podmiotowej przestępstwa i na ostateczny wynik postępowania.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz uchylenie w całości wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez prokuratora okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w dyspozycji przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Rozważania dotyczące przedstawionych w kasacji zarzutów trzeba rozpocząć od przypomnienia, że o "rażącym naruszeniu prawa" w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wolno mówić tylko wtedy, gdy doszło do poważnej obrazy prawa, a więc odgrywającej przy rozstrzyganiu sprawy znaczącą rolę. To jednak dla uznania

kasacji za zasadną nie jest wystarczające, bowiem należy jeszcze wykazać, że owo rażące naruszenie prawa mogło wywrzeć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie doszło do naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak rozpoznania zarzutu dotyczącego zignorowania przez Sąd I Instancji wiążących wskazań Sądu odwoławczego, tj. art. 167 k.p.k. i art. 366 k.p.k. i art. 442 § 3 k.p.k., a zawartego w apelacji. Jak słusznie zaznaczył Sąd Okręgowy, w toku postępowania odwoławczego dopuszczono dowód z danych KRS - Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach VIII Wydział Gospodarczy, tj. sprawozdań finansowych spółki E. za lata: 2013, 2014, 2015 r. Z dokumentów tych wynikało, że spółka ponosiła straty w kwotach: 1,8 mln zł za rok 2013, 4,7 mln zł za rok 2014 i 2,5 mln zł za rok 2015. Odwołując się zaś do ustaleń Sądu meriti, Sąd odwoławczy wskazał, że na podstawie powołanych dowodów nie udowodniono wystąpienia zamiaru po stronie oskarżonego D. J. – zamiaru wyrządzenia szkody wielkich rozmiarów w majątku Szpitala w K. Zamiaru zaś, w tym zamiaru ewentualnego, należącego do kategorii ustaleń faktycznych w żadnym razie, tak jak i istnienia innych znamion danego typu przestępstwa, nie można wyprowadzać w oparciu o domniemanie, czy opierać na założeniach *a priori*.

Sądy obu instancji odniosły się w sposób szczegółowy i wyczerpujący do kwestii strony podmiotowej - wskazując, że w odniesieniu do działań D. J. nie sposób nawet przypisać możliwości wyczerpania znamion przestępstwa nieumyślnego określonego w art. 296 § 4 k.k. Jak słusznie dostrzeżono, decyzje w przedmiocie rozwiązania umowy były dogłębnie analizowane przez oskarżonego, konsultowane z biurem radcy prawnego, służbami księgowymi, rozważano wszystkie warianty "wyjścia z umowy", odstąpienia od niej. Wybór decyzji nie był dowolnym, arbitralnym stanowiskiem D. J. . Był wynikiem niejednokrotnych i wieloaspektowych konsultacji ekonomiczno-prawnych. Organ zarządzający nie formułował zarzutów wobec D. J. i władze Uniwersyteckie również nie czyniły zarzutów wymienionemu w tej kwestii.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących opinii biegłego Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał, że są one bezprzedmiotowe, albowiem Sąd I instancji

w ogóle nie opierał ustaleń faktycznych na opiniach biegłych, a to wobec faktu, że Sąd badał szczegółowo zamiar oskarżonego i w wyniku przeprowadzonych dowodów ustalił brak jego wystąpienia. Zgromadzony materiał dowodowy, oceniony zgodnie z regułami przewidzianymi w przepisie art. 7 k.p.k., nie pozwolił również na przypisanie D. J. występku w formie nieumyślnej. Dlatego dalsze opiniowanie w sprawie Sąd I instancji zasadnie uznał za zbędne, bowiem w istocie bezprzedmiotowe.

Zostało wskazane i wykazane przez Sądy obu instancji dlaczego, w świetle istniejących dowodów w sprawie, możliwym było wydanie wyłącznie wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu w skardze głównej. Dokonane ustalenia faktyczne i oceny prawne relewantnych w postępowaniu okoliczności są w pełni jasne, jednoznaczne w treści, prawidłowe i właściwie umotywowane.

Wszystkie podniesione powyżej okoliczności implikowały ocenę o oczywistej bezzasadności kasacji prokuratora.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, a w oparciu o treść przepisu art. 637 a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążył kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego Skarb Państwa.

[J.J.]

[ms]